

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Włodzimierz Wróbel

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie G. A.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 września 2014 r., w Izbie Karnej wniosku Sądu Rejonowego w W. zamieszczonego w postanowieniu z dnia 25 sierpnia 2014 r., sygn. akt V K [...]

w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wskazanym postanowieniem, na podstawie art. 37 k.p.k., wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy G. A. do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi – Sądowi Rejonowemu w K. z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu podkreślił, że stan zdrowia oskarżonego wykazany opinią biegłej kardiolog - dr n. med. M. W. sporządzoną do sprawy III K [...] Sądu Rejonowego w W. nie pozwala na udział oskarżonego w rozprawie, w sądzie miejscowo właściwym, natomiast według biegłej istnieją realne możliwości rozpoznania tej sprawy przez sąd usytuowany w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonego. W konsekwencji wnioskujący Sąd przyjął, że dobro wymiaru sprawiedliwości warunkowane potrzebą doprowadzenia do przeprowadzenia procesu, który okazuje się być mało realny bez odejścia

od zasady właściwości miejscowej sądu, uzasadnia przekazanie sprawy G. A. sądowi równorzędnemu, mającemu siedzibę w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w W. zasługuje na uwzględnienie.

Trzeba przypomnieć, że korzystanie z właściwości delegacyjnej w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, jako odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) w sytuacji, gdy zostanie wykazane przez sąd inicjujący to postępowanie, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga takiego postąpienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., III KO 102/12, LEX nr 1231575). Odnosząc to zapatrywanie do sprawy niniejszej należy zauważyć, że Sąd Rejonowy w sposób wystarczający wykazał istnienie okoliczności, mieszczących się w pojęciu „dobro wymiaru sprawiedliwości” użytym w dyspozycji art. 37 k.p.k., które w tym konkretnym przypadku wyczerpuje przewlekła choroba układu sercowo-naczyniowego oskarżonego uniemożliwiająca prowadzenie rozprawy w sądzie miejscowo właściwym (zob. postanowienia SN: z dnia 12 sierpnia 2008 r., sygn. II KO 50/08, OSNwSK 2008/1/1625, z dnia 21 lipca 2011 r., III KO 51/11, LEX nr 860626). Z powodu stanu zdrowia oskarżonego, który trafnie uznano za długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą prowadzenie postępowania karnego w tej sprawie, było ono dwukrotnie zawieszane, ostatnio w okresie od 22 stycznia 2008 r. do 25 sierpnia 2014 r.

Z opinii kardiologicznej sporządzonej w dniu 27 marca 2014 r. wynika, że u oskarżonego stwierdzono wieloletnią chorobę wieńcową i przebyte zawały serca, nadciśnienie tętnicze i miażdżycę kończyn dolnych leczone angioplastyką wieńcową i rewaskularyzacją chirurgiczną. Natomiast od czasu operacji oskarżonego przeprowadzonej w sierpniu 2012 r. nie stwierdzono zaostrzeń choroby wieńcowej i wskazań do hospitalizacji, zaś podjęte leczenie doprowadziło do poprawy stanu zdrowia oskarżonego. Na tej podstawie biegła stwierdziła, że aktualny stan zdrowia G. A. nie stanowi przeciwwskazań do udziału oskarżonego w postępowaniu sądowym prowadzonym w pobliżu jego miejsca zamieszkania. Natomiast kontynuowanie postępowania w jednym z sądów położonych na terenie

W. może stanowić dla zdrowia oskarżonego znaczne obciążenie. Z treści tej opinii wynika, iż stwierdzone u oskarżonego schorzenia mają charakter przewlekły i nie rokują rychłego oraz całkowitego ich ustąpienia. W konsekwencji uniemożliwiają one stawiennictwo oskarżonego w sądzie miejscowo właściwym. W tej sytuacji przeprowadzenie procesu możliwe jest jedynie w sądzie znajdującym się w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonego, tj. w Sądzie Rejonowym w K.. Podobne stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 25 czerwca 2014 r., sygn. akt II KO 45/14 odnoszącym się do innej sprawy tyczącej G. A., na tle identycznej sytuacji faktycznej. Na marginesie należy zauważyć, że czas trwania sprawy niniejszej na etapie postępowania jurysdykcyjnego wydaje się przekraczać termin określony art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k.

Mając to wszystko na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[aw]